

[Handelsministeren.]

hvervslivet i det hele taget, men jeg har ved flere Lejligheder kunnet skønne, at en industriel Eksport har været hemmet, fordi der ikke paa det paagældende Sted har været den Repræsentation, den Støtte, som var ønskelig, ja, nødvendig. For mange mindre Virksomheders Vedkommende er Forholdet det, at de ikke har den fornødne økonomiske Basis for selv at kunne sende saadanne Folk ud. De meget store Virksomheder kan selv besørgede dette, de behøver i og for sig ikke Statens Støtte paa denne Maade; men jeg erkender, at mindre Virksomheder kan ikke gøre det, de har ikke Midler i Hænde dertil, og dog er det saaledes, at det ogsaa er den mellemstore og den mindre Industri, der kommer i Betragtning ved Eksport til Udlandet. Naar jeg ser paa, hvad andre Starter yder for at fremme deres Industrieksport, maa jeg hævde, at det Beløb, her foreslaas stillet til Raadighed til Fremme af Industrieksporten, er meget beskedent, og jeg anbefaler paa det bedste Tingets Medlemmer at stemme derfor. Vi maa saa se, om det ad Aare viser sig, at Beløbet har kunnet finde en god Anvendelse, og saa kan vi tales ved igen, om det skal forhøjes. Foreløbig mener jeg, man maa nøjes med Vedtagelsen af det beskedne Forslag, her er Tale om, og efter gjorte Erfaringer kan man saa tage Standpunkt til, om man skal gaa videre, eller om man overhovedet ikke kan komme frem ad denne Vej — jeg for min Del er nu ikke i Tvivl om, at den foreslaaede Vej er den rigtige.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til det høje Landstings Velvillie og udtale Haab om, at det hurtigt maa blive vedtaget. De Beløb, der her er Tale om at yde, baade de 120 000 Kr., de 400 000 Kr., Eksportkreditten og Beløbet, der stilles til Raadighed til Udlaan til Industri og Haandværk, kan kun ydes i den kommende Tid, hvis Rigsdagen tager Stilling til Sagen, og jeg vil tro, at man ikke kan undgaa at fortsætte nogenlunde i samme Linie som hidtil.

Johannes Jensen: Efter at den højtærede Handelsminister har gjort Rede saavel for det oprindelige Lovforslags Indhold som for de Ændringer, Forslaget er undergaaet i Folketinget, og idet jeg gaar ud fra, at ærede Medlemmer har læst baade Lovforslaget og de Oplysninger, der er tilvejebragt af Folketingets Udvalg, skal jeg ikke komme nærmere ind paa en egentlig Gennemgang af Lovforslaget, men fatte mig meget kort. Vi ved alle, at det Forslag,

der foreligger her, er Udtryk for, at vort Erhvervsliv ikke er kommet i normalt Leje, men at vi endnu lever under Eftervirkninger af Krigen og Efterkrigstiden, og det har vore Meningsfæller, Venstres Medlemmer i Folketinget, udtrykt i de Bemærkninger, hvormed de har givet deres Tilslutning til Lovforslaget, idet de dog ogsaa har faaet Lejlighed til at udtrykke deres Betænkelighed ved en i en længere Aarrække fortsat Lovgivning paa det Omraade, vi her befinder os paa.

Jeg vil gerne med Hensyn til § 5, som jo er det nye i Lovforslaget, sige, at jeg ved at læse Bladene har faaet den Opfattelse, at der var Tale om en Centralisation af saa at sige hele vor Industri, at det var Koncentration, der var det centrale i Lovforslagets § 5. Jeg vil derfor gerne her gøre opmærksom paa, at det er slet ikke Tilfældet. Hovedformaålet med § 5 er Fremhjelpling og Forbedring af Teknikken, hensigtsmæssig Omlægning af Bedriften, og saa kommer det andet, Koncentrationen, som noget sekundært, noget, der eventuelt kan finde Sted, noget, man egentlig fra alle Sider forudsætter skal være Undtagelsen, og naar det overhovedet sker, fastsætter Lovforslaget, at da skal saadan Koncentration være vel underbygget — det er en ny Indskrænkning. Jeg har Lyst til at fremhæve det her, fordi jeg tidligere ved andre Sagers Behandling i det høje Ting har givet Udtryk for den Opfattelse, at det egentlig ikke er gennem Koncentration, at Industrien her i Landet skal se at vinde frem. Naturligvis er der enkelte store Virksomheder, Sukkerfabrikkerne, Papirfabrikkerne, Skibsværfter og den Slags, som nødvendigvis, hvis de skal klare sig, maa være koncentrerede, det maa være store Virksomheder; men Koncentrationen af disse Virksomheder har jo for længst fundet Sted. Den Koncentration, som vi oplevede i Krigsaarene under Bankernes Ledelse — jeg havde nær sagt næsten under Bankernes Paabud — førte jo mange Ulykker med sig. Man sammensmeltede gode Virksomheder med daarlige Virksomheder med det Resultat, at det gik de daarlige paa samme Maade, som det gik Faraos 7 magre Køer, der fortærede de 7 fede, men alligevel blev ved at være lige magre. Vi har set alle disse Ulykker, og jeg synes ikke, vi fra Lovgivningsmagtens Side skal bestræbe os for at paaskynde Industrien til at gaa den Vej, medmindre der i ganske særlige Tilfælde er paaviselige Grunde for, at det kan være nyttigt at gaa den Vej. Det har jo bestandig vist sig her i Landet, at det er de smaa